

# San Francisco va...

## Những Người Đàn Ông... Của Tôi

Truyện của Hiền Vy

Cánh cửa vừa khép lại sau lưng, cơn gió lạnh làm tôi rùng mình, chợt thấy như tiếc nuối không khí ấm áp, thân mật với ánh sáng mờ mờ ảo ảo tỏa ra từ những ngọn nến hồng, được chưng trên mỗi bàn của tiệm ăn Asha. Bữa cơm tối với món canh chua Thái cay và nóng chỉ còn là "dư âm".

Tôi quay qua nhìn ba người đàn ông đang vui vẻ chuyện trò. Họ bật cười, bật nói, bật trêu nhau, không ai thấy tôi đang co ro vì lạnh. Tôi lên tiếng:

- Lạnh quá!

Người đàn ông thứ nhất nheo mắt:

- Có lạnh gì đâu!

Tôi cãi lại

- Lạnh mà !

Ông cười, hỏi:

- Có cần ôm không?

Tôi lắc đầu nguây nguậy:

- Vớ vẩn!

Người đàn ông thứ hai nhìn tôi như thương hại:

- Chắc là... ốm rồi, mát như vậy mà kêu lạnh!

Người đàn ông thứ ba, nói nhanh:

- Chỉ vài blocks là đến trạm BART, sẽ ấm liền đó mà.

Nói xong, cầm tay tôi, kéo đi, rồi tiếp:

- Lạnh thì phải đi nhanh, cho ấm, biết chưa?

Hồi chiều, lúc chưa lạnh lắm, người đàn ông thứ ba đưa cho tôi cái áo jacket vì: "*cầm mỗi tay quá*", nhưng trước khi ra khỏi tiệm ăn, đã không nhờ tôi cầm giúp nữa vì sợ tôi... mỗi tay. Người đàn ông thứ nhất thấy tôi bị kéo, lên tiếng can thiệp:

- Đừng kéo mạnh quá, cô ấy (she) ngã đấy.

Người đàn ông thứ hai trêu:

- Có cần bế không?

Sợ bị bế giữa đường phố đông người, tôi hét lên:

- KHÔNG!

Ba người đàn ông cười lớn. Người đàn ông thứ hai quay qua nhìn người thứ ba, hỏi:

- Có biết chuyện ngày xưa cô ấy (she) bị bế không?

- Có nghe nhưng lâu quá, quên mất rồi, kể cho nghe lại được không?

Người đàn ông thứ nhất lại chen vào:

- Khô quá! Lại trêu cô ấy nữa rồi...

- Không sao đâu, nghe này:

"... Khi Tùng đến, Thằng Ròm vẫn còn trùm chăn kín mít, Tùng kéo mạnh cái chăn ra, bảo:

- Em dặn chị rồi, dậy bận ầm, em chờ đi ăn Donuts, sao vẫn còn nằm co ro thế kia?

- Đi mà chết cóng ấy à, tuyết rơi cả 5 inches thế kia...

- Thì đã bảo đi xem tuyết mà!

- Không đi đâu!

- Chị dậy không nào?

- Không!

Chữ "Không" vừa được thốt ra, Tùng cúi người xuống, bế cô ấy lên, H.T. và MiMi chạy theo phụ họa, tiếng bà Cả la với theo:

- Bỏ cô ấy xuống, cô ấy mà té thì khôn..."

Tôi cười đến chảy nước mắt, khi nghe "người đàn ông thứ hai" kể chuyện, giọng nói làm ra vẻ nghiêm trọng, nhưng lại rất dí dỏm. Mới ngày nào... "ông ấy" thấy tôi xuống sân sau đầy tuyết, của căn nhà nhỏ bằng đá, nằm trên đường số 4, thành phố Tulsa, tiểu bang Oklahoma. Me tôi và Má đã chạy theo ngăn cản. Hai đứa em nhỏ thì vỗ tay, reo hò vui thích.

"Người đàn ông thứ ba" lên tiếng:

- Lúc đó Minh đang ở trong bụng Mẹ, phải không?

"Người đàn ông thứ hai" cười lớn:

- Chứ còn gì nữa!

- Mấy bà bầu nặng như vậy mà Cậu bé được sao?

Ông ta nhìn tôi, nháy mắt, rồi đáp:

- Dù có bầu, nhưng lúc đó Mẹ cũng chưa được 100 lbs mà.

Quay qua nhìn người đàn ông thứ nhất, người đàn ông thứ ba lại hỏi:

- Thế Bố ở đâu lúc đó?

"Người đàn ông thứ nhất" cười tủm tỉm:

- Có Bố cũng chả làm gì được vì cậu Tùng bự con thế kia!

Tôi phụng phịu:

- Chứ không phải Bố cũng hòa theo mấy đứa nhỏ để trêu em à?

Ngồi gọn trên chiếc ghế nhỏ trong toa xe BART đang từ từ lăn bánh, tôi nhìn ba người đàn ông thân thương của mình, cả ba đang cùng đứng nhìn tôi chế diễu. Tôi chợt nghĩ đến "người đàn ông thứ tư" ở tận Munich. Có lẽ giờ này "ông ấy" mới vào tới sở, đang ngồi uống cafe và đọc email ...

**Hiền Vy (July 2006)**